

Sjelfständigheten. Af Thorild.

Thorild, Thomas,

1700-1829 81 A Br.

National Library
of Sweden

THORILD, Thomas
Sjelfstendigheten
Ex. A

Nitt. Sv.

(A)

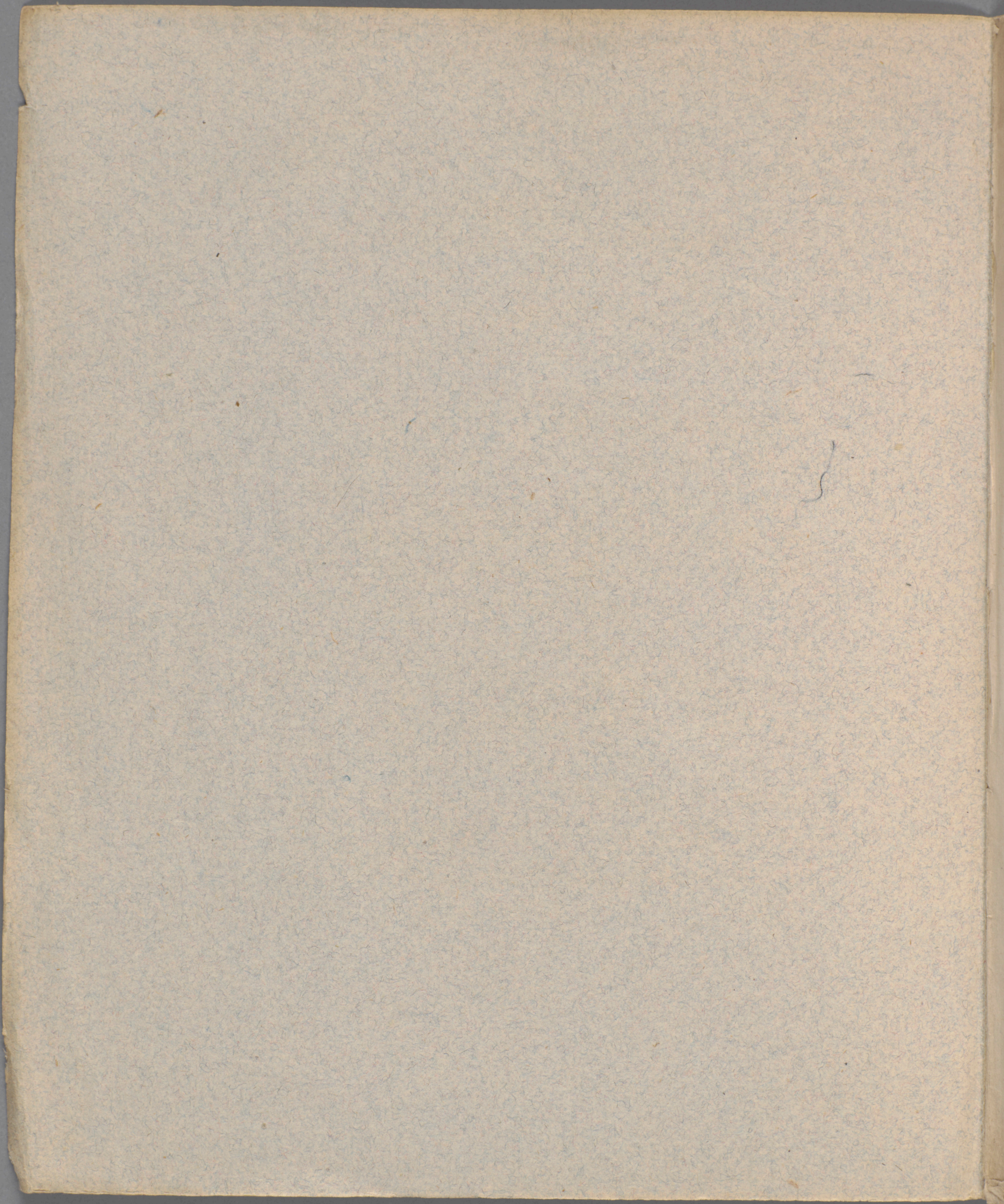
0

4

1790-1829

Skolan

1794

Ex. A.

Sv. Samml.
V:tk. Sv.
(371)
1700-1829

SJELFSTÅNDIGHETEN.

AF
THORILD.

"Dels kjus . . . och dels förskräck" . . .
Den fege Lifsmarn ödmjukt stafvar,
Men, däre, hör din egen skräck;
Den Frie ler åt Magtens glatvar;
Om bilans blix är ljus för Slafvar,
Är Sanning enda ljus för Ofs, för Frie Män,
.
Ån letver Sveriges Frihet, ån!

Dedic, af MILDHETEN,

Stockholm,
Tryckt i KUMBLINSKA Tryckeriet, 1794.

STAFFELANDIGHEITEN

VA

THORNT

Not. *Detta Stycke författades af Audorn, sedan de Bref och Handlingar som den 9:de sistledne April til Kongl. Svea Hof-Rätt i nåder öfverlämnades, blefvo genom Trycket almänne.*

~~(SIC SIC SIC SIC SIC SIC SIC)~~

ANTHONIS

Stockholm

TEORI EN BILNING TIDEN 1787

Hvar är den Svensk, som icke känner harm,
Til svärdet rufar glad, och lyfter högt sin arm
Mot slafvar i tyranners fold,
Som drifva bjuda Lag i skydd af utländskt Våld?
Hvar är den Ägte Svensk, som skulle kunna glömma
På en gång sine Fäders blod?
Det ädla blod, de alltid låtit strömma
I Frihets, *Frihets* höga mod?
Den *Hennes* Frögd ej finner mera god
Ån valde och ån guld, må Hämnden honom dömma!
Från hedenhös inunder dessa Fjäll
Var våre Fäders bygd blott af sin FRIHET fäll:
Hon, själf gudomlig dygd, var alla dygders moder,

Och brödet utaf Hennes hand
Mer fött än Välluft var i rike Trälars land:
Och hördes Kriget gny mot deras egen strand,
De gjorde Nordens fjäll til Frihets Årestoder,
Och våldsverkshotarn sjelf uti sit öfverdåd,
Med Krona, Guld och Land, blef deras Villebråd.
Hvad? detta Folk, som straxt, vid Lömskhetens Förening
Hvars smilkyfs *Calmar* fäg, hvars herrväldslystna mening
Alt Svithiord känna fick, straxt ljungade til Hämnd:
Ty minste Bonde fann sin Åra vara skämd,
Då ej Sjelfständig mer, träl i sin egen koja,
Han skulle släpa på en utländsk Fogdes boja
Och skymfad ge sit gods på dennes lystna vink,
Sit lif vid minsta vreda blink:
Hvad? detta samma Folk, som altid tråldom vägrat,
Som ENGELBRECHT har följt, som har med VASA fekrat,
Det skulle äntlig nu, af sig, af Åran glömskt,
Förrädiskt mot sig sjelft, mot sine Bröder lömskt,

Med

Med ödmjuk nidings-smil en Annans Herr-nyck följa?
 Och tigga nåd på Hafvets bölja?
 Och, utan minsta skymt af någon Ädel Harm,
 Fegt sticka utländsk dolk uti sin egen barm?

O yrfel af en dårad hop,
 Som ej kan skilja Årans rop
 Ifrån Bedragarns, ja, som lika lätt kan rusa
 Dit Himlen kallar dig, dit Afgrund vill dig kjusfa,
 Hvem skapte dig? dig, midt i Svithiods bygd
 Där uplyft Mandom log i Frihets helga skygd?
Dum högfårds dumma ifver
 Dig skapte, fånars hop! den är som dig ingifver
 At heldre stôrta alt än icke höja dig,
 At heldre dricka blod uti et Brödrakrig,
 Än icke släcka få den afundseld dig bränner
 Mot folk af stôrre Vett, mot Landets Ägte Vänner.
 Men desse endast se, at emot *all slags* Lag

År Våldet *lika lätt* en utvåg för de färre,
 Och at det blott är galningars behag
 At hjälpa få et Ondt med tusend gånger Vårre:
 De se, at för *sin rätt* bör hvarje redlig man
 Vål kämpa ädelt när han kan,
 Men icke få, at vild han borrt til *orätt* rasar,
 Och icke få, at om han vann,
 Man för hans seger mer än alting annat fasar.
 Ach aldrig kan en Svensk med åra i sin själ
 Få tankar af en illskens trål
 Som alting med sig sjelf uti sit Hat föröder,
 Och kallar det at dö för Allmänt Vål!
 Nej högfint han vid denne Lag sig stöder,
 Som är af Årligheten lård:
Med Bröder strida som med Bröder,
 Mot Fiender med eld och svärd.
 Så vinnes Sjelfbestånd: så Mannavettet tänker.
 Men Sveket är få lätt, och Åran är få svår:

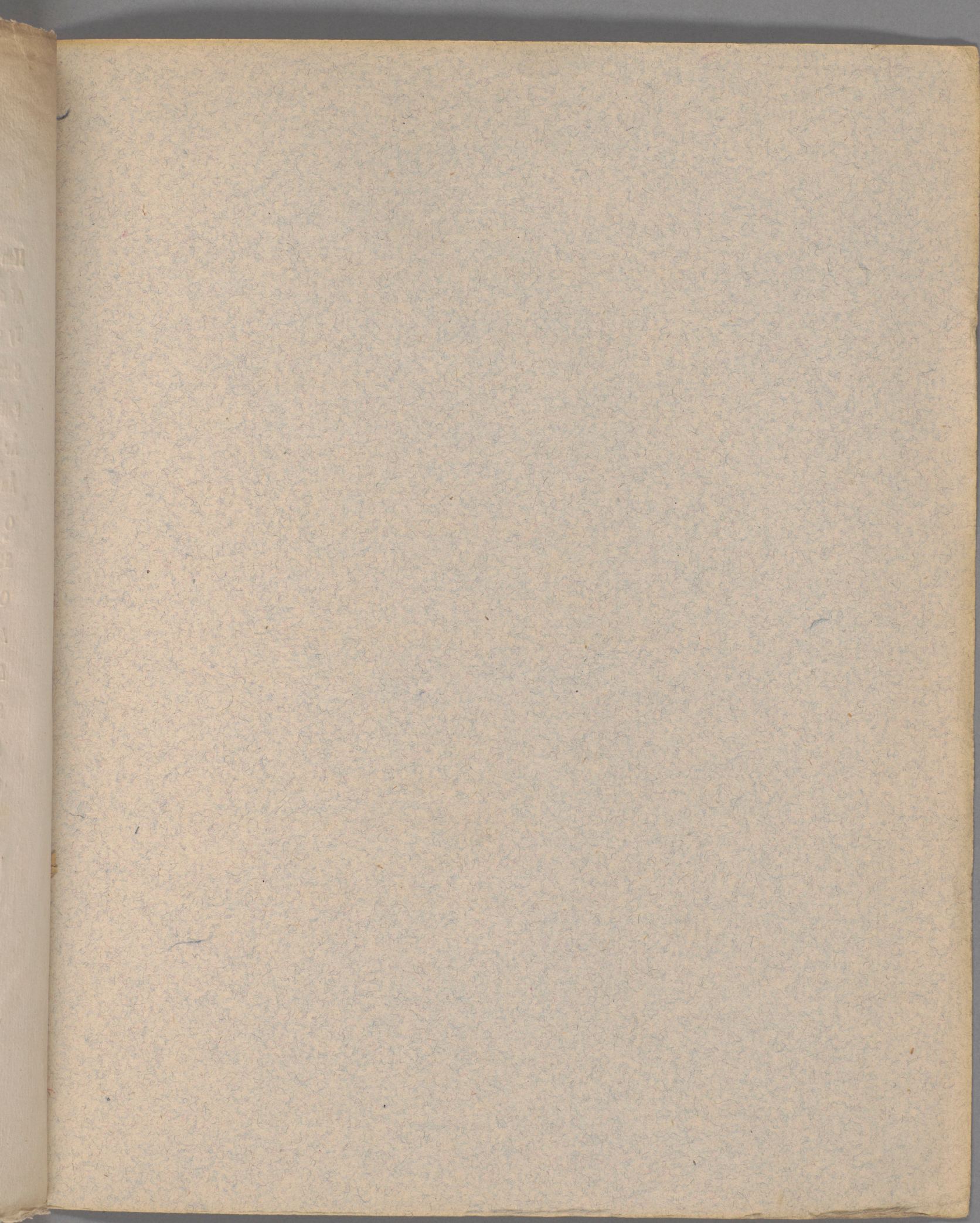
Men

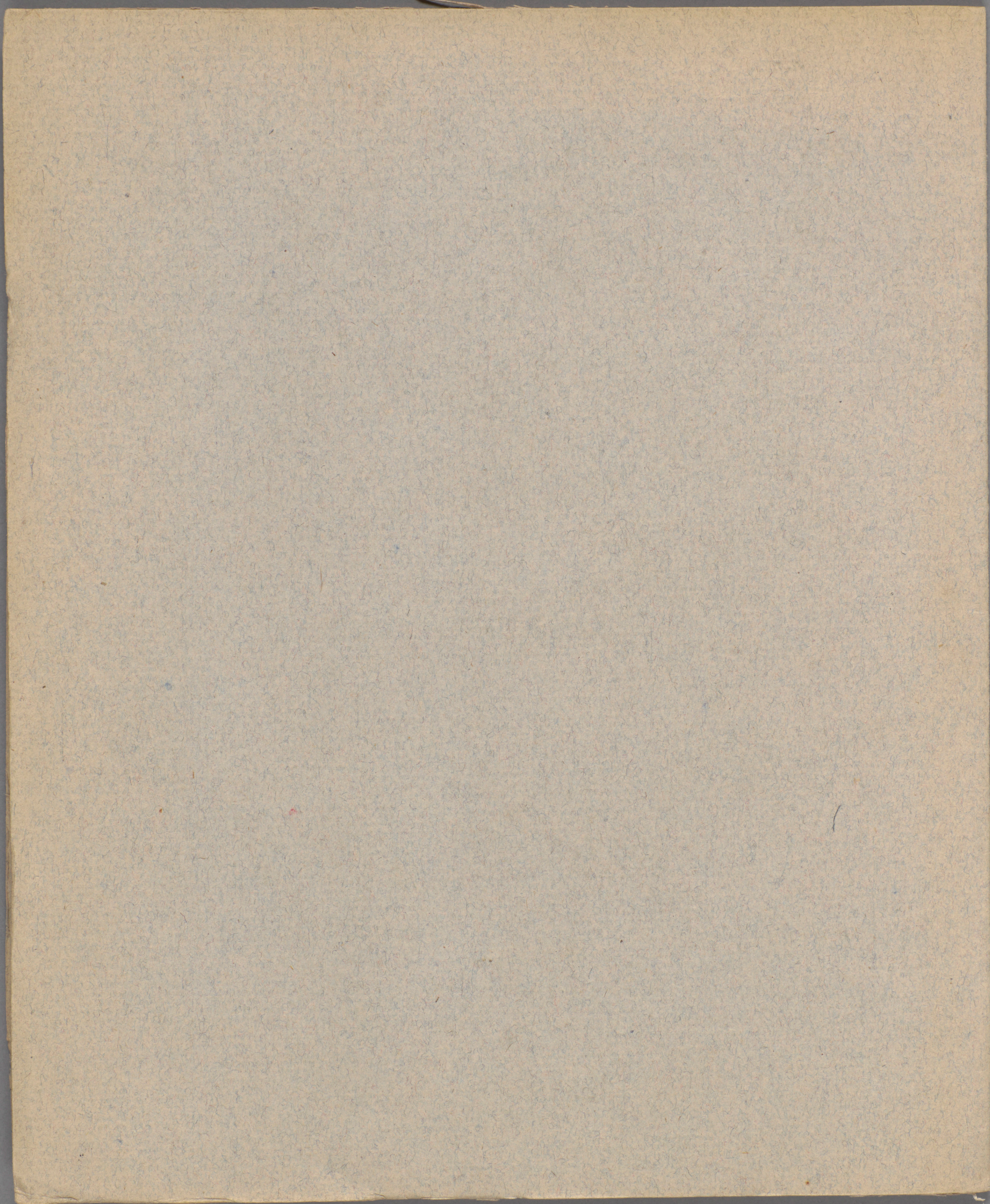
Man derfor heldre lömskt de mörka vägar går
 Af nidingshat och nidings ränker;
 Ty detta börjar quickt och detta slutar quickt
 Som underverk uti en Dikt,
 Fastän den högsta bragd, för den som Åran kränker,
 Är den, at ståtligt höljd i Svekets gyldne hjälm,
 Än Segra som en Narr, än Stupa som en Skålm.
 O Åra! gudaglans af våre Fäders åra!
 Sänd, sänd en blixst at mörkrets hop förfära,
 Och gif förnyadt ljus åt Svithiods gamla låra:
Med vårn af eget Stål, med kraft af eget Bröd,
Et ådelt Lif, en ådel Död!
 Se det är ännu alt, hvad Frie Mån begåra.
 Då drack ej än hos Ofs en dårhop fött förgift
 Ur bofvars stulna silfverskålar,
 Ej kjustes til en fånads-drift,
 Som yrar up i Glittrets strålar
 Och hitfas emot dem, som se hur bofven prälar.

Man

Man trodde rätt och slätt i hög enfaldighet,
At den är utan *Vett*, som ej det *Sanna Vet*:
Och all sin Frihets Frögd för ynkligt prål at sälja,
För ädelt Sjelfbestånd en Herrnycks skydd at välja,
De trodde vara blott en nidings ambition
Som smikrar til en tid, men störtar Folk och Thron.
Så hvarje Årlig Svensk vid sine Fäders grafvar
Svär, at ock stämna in i samma Dygders pris,
Och at befinna vål, af *andres* skada vis,
Hur dyrt den heder köps med blodbestänkte glafvar
At narrad af en narr få bli en slaf för slafvar,

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

